33ste jaar. — Nr 58. Zaterdag 15 Mei 1886.

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Men schrijft in te **Tongeren** bij M. COLLÉE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *Postrijder* verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten *franco* gedaan worden aan den uitgever, **groote Markt, n° 37-39, te Tongeren.**

Abonnement

Drie maal per week **6** francs per jaar.
Twee » » **5** » »
Een » » **4** » »
Een blad afzonderlijk **15** centimen.
De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.
Aankondigingen **15** centimen per drukregel.
Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of midden in het blad : **1** fr. den drukregel.

TONGEREN, DEN 15 MEI.

Van alles wat.

Wij hebben reeds verleden dinsdag den uitslag kunnen mededeelen der kiezing die denzelfden dag te Brussel heeft plaats gehad voor de benoeming van een lid der kamer van Volksvertegenwoordigers.

Geen der drie kandidaten is gekozen en de balloteering tusschen MM. Jacmart en Buls zal aanstaande dinsdag plaats hebben.

Wat M. Janson betreft deze is voor goed het water af.

Uit de cijfers der kiezing zijn gewichtige lessen te trekken.

M. Jacmart, de kandidaat der bewarende gezindheid, bekomt 530 stemmen meer dan M. Buls, burgemeester van Brussel. Doch de liberalen schreeuwen op alle toonen dat hij dit voordeel in de balloteering van dinsdag niet zal behouden omdat de partijgangers van M. Janson zich zullen vervoegen met die van M. Buls en alzoo aan deze laatste eene meerderheid geven die zijne kiezing zal verzekeren.

Den dag zelve der kiezing, zoodra de cijfers bekend waren, riep M. Janson uit in het lokaal der liberale associatie, dat hij al zijne vrienden verzocht in de balloteering hunne stemmen te geven aan M. Buls. Die woorden werden toegejuicht en in de *ligue libérale* voerden de partijgangers van M. Buls dezelfde taal, onder algemeene toejuichingen.

En zoo gaat men dinsdag liberalen en radikalen elkander de hand zien reiken, hetgeen niet zal beletten dat M. Frère 's anderendaags zal herhalen dat er niets gemeen is tusschen de liberalen en de radikalen.

Comedianten en niets anders.

***

Vandaag gij, morgen ik. — Zoo zal het zijn : M. Janson heeft, nadat de uitslag der kiezing gekend was, het radikaal boeltjen over boord geworpen en zijne vrienden aangeraden voor zijnen vijand — in schijn — voor M. Buls te stemmen.

Al de brutaliteiten tegen de doktrinairs uitgekraamd, zijn vergeten ; men spreekt zelfs niet meer van de schulden, die de doktrinairs niet wilden betalen.

Alle principen, zoo hoog ook geroemd, zijn weggeblazen als kaf. De roode vlag wordt in de blauwkuip gestoken, en in de schaduw van deze vlag, en terwijl de blauwe tranen er nog afdruppen, kust Janson zijnen vriend Buls en zegt : 't is maar komedie geweest, beste jongen ; wij zijn allen immers van 't zelfde sap overgoten !

De galerie van doktrinairs juicht die hansworsterij toe en vrijft zich van plezier de handen. Weest gerust, zegt ze, het schaap is in huis ! Wij hebben de victorie : onze Buls gaat er door en de radikalen keeren onder de plak van de pruikenpartij terug !

De scherpe Jansonnisten zullen zich wel hoogmoedig tegen den uitslag van die komedie verzetten ; maar er zal niet veel rekening van hunne protestatie gehouden worden.

We zien van hier welk het doel van de leiders dezer partij is : vandaag laten wij meester Buls naar de Kamer gaan en morgen, als M. Van der Smissen zijn ontslag geeft, helpen de doktrinairs onzen meester Janson op de kussens !

M. Frère zal er zich wel tegen verzetten, maar nood breekt wet, en de vechtende broeders zullen toegeven op den rug van het klerikaal spook.

Alwie voor een duit doorzicht heeft, zal met ons moeten bekennen dat er nooit eene ellendiger, eene laffer comedie gespeeld is, en dat ieder eerlijk man ze moet uitfluiten.

Die klucht moeten de independenten dinsdag aanstaande beletten, met den man van 7 september eene nieuwe neerlaag op het lijf te jagen !

***

Iets dat elk oplettend en nadenkend man gewaar wordt dat is dat de oude politieke partijen die sedert lang in ons land bestaan, op dit oogenblik eene hervorming ondergaan. In de liberale partij bevinden zich eerlijke lieden die de hand niet willen leenen aan de overdrevene politiek der vrijdenkers en der kerkvervolgers. Zij waren ter goede trouw verdwaald in de rangen der vijanden der geuzerij. De baldadigheden van Luik, Seraing en Charleroi hebben hun de oogen geopend ; menschen, die gedurende menige jaren de Kerk en den godsdienst bestreden hebben, slaan zich heden de borst en bekennen dat zij onwetends medegeholpen hebben om alle grondslagen der maatschappij te ondermijnen.

Liberaal en radikaal dat zijn twee namen van een en hetzelfde kind ; wie zich heden nog liberaal noemt en voor eenen liberalen kandidaat stemt, die is niets anders dan een radikaal ; hij werkt mee aan het kwaad dat de radikalen doen en zijne eenige verschooning is dat hij te lomp is om te begrijpen wat hij doet.

De mannen van vrede en orde, de ware vaderlanders welk ook hunne politieke of godsdienstige zienswijze moge zijn, moeten zich vandaag de hand geven om eene dijk op te werpen tegen de overstrooming der revolutionnaire leerstelsels die den ondergang der samenleving zullen medeslepen.

***

Ziehier de bemerkingen welke de kiezing van den 11 mei inboezemt aan *het Nieuws van den dag* :

« Wat vooral de aandacht opwekt in den uitslag der kiezing van 11 mei, is het groot verschil van stemmen, dat er bestaat tusschen M. Janson en zijne mededingers. Terwijl M. Jacmart voorop komt met 6,929 stemmen, gevold door M. Buls, burgemeester, met 6,599 stemmen, bereikt M. Janson ter nauwernood 3,799 stemmen dus slechts een zesde van het getal stemmers.

» Die uitslag is een verblijdend teeken voor Brussel en voor het land. Inderdaad, M. Janson vertegenwoordigde de herziening der grondwet, in den zin der radikalen, 't is te zeggen der invoering van het algemeen stemrecht, eene algeheele omwenteling in de zeden en gewoonten van ons land.

» M. Janson moest in de Kamer de voorbode zijn van de socialistische dweepers, die geheel het land in rep en roer willen zetten, om onder voorwendsel van volksliefde, voldoening te kunnen geven aan hunne eigene eer-of baatzucht.

» De stemming van dinsdag heeft bewezen, dat Brussel zelf niet wil hooren van al die zoogezegde vooruitstrevende leerstelsels, waarmee men het volk poogt op te ruien tegen alle bestaande instellingen.

» België is nog altijd behoudsgezind : ziedaar wat ten volle blijkt uit de kiezing van den 11 mei.

» België houdt aan zijne aloude overleveringen, aan zijne grondwet, aan zijne bestuurlijke instellingen.

» De 6929 kiezers van M. Jacmart, samen met de 6599 kiezers van M. Buls, hebben het doodvonnis uitgesproken over de politiek van roekelooze hervormingen, van dwaze en uitzinnige maatregelen, welke de kandidatuur van M. Janson vertegenwoordigde.

» De aanhangers der republiek maken veel lawijd, en op zeker oogenblikken zou men zeggen dat zij eene overgroote meerderheid hebben : thans hebben wij hunne sterkte kunnen tellen. Zij maken eene geringe minderheid uit, die door veel geschreeuw hare onmacht poogt te vergoeden.

» Lang zal het duren, eer het radikalism en geheel zijnen nasleep van socialism, anarchism, nihilism, enz., zich zal kunnen herstellen van de neerlaag die het thans geleden heeft ; 't ware te hopen zelfs, dat het nooit meer het hoofd kon opbeuren. »

De Kamer

In de zitting der Kamer van den 11 mei heeft onze achtbare vertegenwoordiger M. Meyers de aandacht geroepen op de noodzakelijkheid om langs de Maas in de provincie Limburg verbeteringswerken uit te voeren, ten einde de overstroomingen voor te komen.

« Onze provincie, zeide M. Meyers, eischt niet veel : ze verlangt dat de Maas van dijken zou voorzien worden waar er ontbreken, en zij wenscht dat de bestaande dijken zouden versterkt worden. Men moet zich weren tegen het water evenals men maatregelen neemt in geval van brand.

De stroom is staatsdomein, dus moet de regeering hier handelen.

Volgens het *Beknopt Verslag*, belooft de regeering ons eene reeks studien over werken die het noodig is aan de Maas uit te voeren ; de medewerking van Nederland zal voor die werken gevraagd worden. Ik had gehoopt dat de tijd der studien voorbij was.

Men heeft gezegd dat België roem mocht dragen op het Justiciepaleis van Brussel. Maar ik vind dat de millioenen die 't gekost heeft, eene geldverkwisting en een schandaal zijn in vergelijking met wat men tot hiertoe gedaan heeft om 't land tegen overstroomingen te vrijwaren !

Men heeft geen geld om de dijken in Limburg te herstellen, wanneer men er hoegenaamd niet op ziet voor Brussel : voor 't Justicie-paleis, het paleis der Natie, enz. Te Luik heeft men millioenen besteed aan de gebouwen der hoogeschool.

Het *Beknopt Verslag* der zitting van zaterdag heeft aan mijnen achtbaren vriend den heer Beeckman het woord « schandelijk » toegeschreven, dat op deze bank uitgesproken werd naar aanleiding der uitgaven van Luik ; ik ben het die dat woord heb uitgesproken en ik houd het staande.

DE HEER MAGIS. — Ik betreur het voor u.

DE HEER MEYERS. — Als ik zie dat men 5 millioen uitgeeft voor een paleis der Natie en slechts eene ellendige som van 72,000 frank in de [illegible] twintig gemeenten te beschermen tegen overstrooming, [illegible] is een schandaal.

DE HEER MAGIS. — Te Luik heeft men 3 millioen uitgegeven in 't belang der wetenschap. *(Gerucht rechts.)*

DE HEER SCHAETZEN. — In Limburg komt het er op aan, 't leven te redden van eene bedreigde bevolking.

DE HEER MEYERS. — Men zal niet geleerder zijn omdat men een paleis van 5 millioen heeft ; de justicie zal niet beter gewezen worden omdat de rechters zullen zitten in prachtige paleizen.

DE HEER MAGIS. — Dat is de zaak niet. Er is geen spraak van paleizen.

DE HEER MEYERS. — Gij zoudt u met mij moeten vereenigen om te vragen dat men de slachtoffers der overstroomingen van de Maas zou helpen.

DE HEER MAGIS. — Wij zijn het eens.

DE HEER MEYERS. — Vergeet gij dat uwe alleidingswerken millioenen gekost hebben ? *(De heer Hanssens protesteert.)*

Ik vraag wat men gedaan heeft voor de Beneden Maas, buiten de 72,000 frank die de heer Rolin ons had verleend zeggende dat hij niets meer voor de dijken in Limburg wilde geven, ofschoon de overstroomde inwoners op de daken hunner woningen moesten vluchten, en het doode vee in de stallen lag te rotten ! Ik herhaal het, de uitgaven te Luik zijn een schandaal, al gold het daar zelfs uitgaven voor wetenschappelijke weelde. *(Gerucht links.)*

DE HEER MAGIS. — Er is hier geen quæstie van weelde !

DE HEER MEYERS. — Ik handhaaf mijne woorden en het land zal oordeelen.

Verleden winter is onze streek weeral door overstroomingen geteisterd geworden.

DE HEER MAGIS. — Stel kredieten voor, ik zal ze stemmen.

DE HEER MEYERS. — Ik zet den achtbaren minister van openbare werken aan, om van de 700,000 frank welke de Kamer gaat stemmen, een goed gedeelte over te houden om Limburg tegen de overstroomingen te behoeden ! *(Zeer wel ! rechts.)*

DE HEER JAMME. — Het spijt mij hier den heer Meyers gevoelens van onvaderlandschen naijver te hooren uitdrukken en werken af te keuren die onontbeerlijk zijn ! Ongetwijfeld zijn het nuttige werken die hij vraagt ; maar kredieten ter bevordering der wetenschap zijn van geen minder nut.

DE HEER MEYERS. — Wanneer men in het water zit, denkt men aan geene wetenschap. *(Uitroepingen, links.)*

DE HEER JAMME. — Gij bewijst dat ge niet bekend zijt met de zaken der hoogescholen ! Is 't niet noodig dat men in staat zij de leerlingen goed te onderwijzen in onze hoogescholen, al was het maar om later de ingenieurswerken te verrichten die gij vraagt ?

Wanneer men het wetenschappelijk onderwijs niet ondersteunt, dan verkleint men Belgie in de oogen der beschaafde volken ! Spreek dus niet van 't verminderen der toelagen voor de hoogescholen. Ik zou er over blozen ! *(Links : zeer wel.)*

De achtbare heer Meyers heeft gesproken van de dijken en van dezer onderhoud : voor dit punt sluit ik mij aan bij zijne vraag en verzoek de regeering dat ze de oeverbewoners helpe die werken verrichten om zich tegen de overstroomingen te beschutten.

De Staat moet dergelijke werken aanmoedigen, vooral wanneer de gemeenten zich tot watering inrichten om ze uit te voeren. Ik geef den heer Meyers den raad om zijne medeburgers te overhalen tot het inrichten van wateringen.

DE HEER MEYERS. — Ik ben een kort antwoord verschuldigd aan den heer Jamme. De gemeenten van Limburg zouden zich tot wateringen moeten [illegible] Waarom zou dat dan ook niet het geval zijn met de steden der provincie Luik ? Onze verarmde en ten onder gebrachte gemeenten kunnen de noodige werken tot beschutting niet nemen. Men heeft veel gedaan voor de Maas te Luik, maar, ik herhaal het, in Limburg heeft men slechts 72,000 frank uitgegeven.

DE HEER BEERNAERT, minister van financiën. — Er zijn kredieten voorzien tot verbetering van 't regiem der Maas stroomafwaarts te Luik.

DE HEER MEYERS. — Zeer waar !

De heer Jamme heeft uit het oog verloren dat de uitgaven voor de hoogescholen van den Staat vroeger ten laste waren van de steden waar ze bestaan. Men heeft dat veranderd en 't was goed gedaan : de regeering heeft die steden vrijgemaakt, maar voor de gemeenten van Limburg vraag ik dezelfde gelijkheid.

Als men tot een tegenstrever zegt dat hij een vijand van 't licht is, dan brengt men enkel holle woorden uit. Indien gij, zooals onze ongelukkige bevolking, tot den buik in 't water stond, dan zoudt ge evenals ik met aandrang de tusschenkomst der regeering vragen. *(Rechts : Zeer wel !)*

***

In de Kamer zegde vrijdag M. Hanssens : *Liège n'est pas un port de mer.* Neen, riep een onderbreker : *c'est un port de frère.*

Stads- & provincienieuws.

Het comiteit der katholieke associatie van het kanton Tongeren heeft zich verleden donderdag in de Concordia vergaderd, voor de aanbieding der kandidaten voor de wetgevende kiezing van den 8 juni. De twee uitgaande leden de heeren Fr. Meyers en ridder O. Schaetzen zijn met eenparige stemmen voorgesteld.

De algemeene vergadering zal plaats hebben donderdag 27 mei in de Concordia.

De Katholieke grondwettelijke associatie van het kanton Borgloon heeft zich zondag, 9 dezer maand vergaderd ten einde de kandidaten aan te duiden voor de kiezing van den 23 mei aanstaande. De keus der associatie is met de eenparigheid der tegenwoordige leden, gevallen op de vier uitgaande raadsheeren, MM. Ridder de Borman, Eugeen Desmaisières, doctor Lambié en Claes-d'Erkenteel.

Zondag 23 mei zullen in de helft der kantons van ons land kiezingen plaats hebben voor de hernieuwing der provinciale raden. De kantons der provincie Limburg die zullen te kiezen hebben zijn die van Bilsen, Borgloon, Sichen-Sussen-Bolré, St-Truiden, Herck-de-Stad, en Maeseyck.

Of er in het een of ander dezer kantons strijd zal zijn, dat is tot hiertoe niet gekend. De kandidaten hebben den tijd nog om zich aan te bieden; doch hetgeen men als zeker en vast kan aankondigen dat is dat er geen geus in geen enkel onzer kantons zal durven te voorschijn komen om eenen katholieken kandidaat te bestrijden. Zoo ver is het in onze goede provincie gekomen dat er zelfs in geen enkel kanton nog kan aangedacht worden om eenen politieken strijd tegen de katholieke denkwijze aan te gaan.

Als men nadenkt dat over eenige jaren de liberale associatie van Tongeren het strijdperk introk met eene volledige lijst van vier kandidaten, dan kan men afmeten hoezeer de katholieke denkwijze veld gewonnen heeft sedert dien tijd. Zou vandaag wel iemand kunnen denken dat het nog mogelijk zou zijn eenen liberalen kandidaat op den rang te zetten om eenen zetel in den provincialen raad te veroveren ? Loopt toch heen !

***

[illegible] hebben van den ongelukkigen toestand waarin zich de limburgsche liberalerij bevindt ? Over veertien dagen was er eene kleine kiezing voor een lid van den raad in de gemeente Mechelen aan de Maas. Dat was voorzeker geen zeer belangrijk voorval. De benoeming van een gemeenteraadslid op eene buitengemeente dat is toch niet de moeite waard om er veel gerucht over te maken. Wel nu, dat kiezingske heeft plaats gehad en men schrijft naar alle liberale gazetten van het land dat de liberale partij eene *groote* zegepraal behaald heeft in Limburg, want dat de liberale kandidaat, te Mechelen aan de Maas, lid van den gemeenteraad gekozen is !

Wat moeten de menschen van Brussel en Luik verbaasd gestaan hebben als zij die groote victorie vernamen. Het ministerie heeft er drie dagen van gewaggeld en het schol geen haar of Thonissen lag omver.

Serieus gesproken, als men zulke vodden komt ophemelen en de kiezing van een raadslid op een dorp als eene groote politieke gebeurtenis wil doen doorgaan, dan moet men waarachtig op niet veel andere victories te tellen hebben.

***

Wat gebeurt er toch in Gods Heere name te Maeseyck ? Elke post die van daar afkomt brengt

---

IN DE GEVANGENIS

Een verhaal uit de dagen der Commune.

I.

Parys stond onder de heerschappij der *Commune* ; bij eene algemeene verkiezing had de bevolking hare vertegenwoordigers in het gemeentebestuur benoemd. Daar echter slechts de radikale partijen daaraan deelgenomen hadden, terwijl de overigen zich uit vrees of onverschilligheid van stemming onthouden hadden, waren negentig vermetele en tot alles in staat zijnde mannen, als meesters van Parys in het stadhuis gekomen. Met behulp van de bataillons arbeiders die sedert het beleg nog goed gewapend en sinds lang aan allen arbeid ontwend waren, wisten zij de tegenstrevers tot zwijgen te brengen.

Om Parys zelfs woedde sedert den 2 april de strijd tegen de troepen der wettige regeering en Nationale Vergadering te Versailles, van Neuilly tot het fort Issy, met steeds klimmende verbittering. In de stad speelden de arbeiders den baas. Niemand was meer veilig ; ieders bezittingen en vrijheid stonden elk oogenblik op het spel.

Op eenen schoonen aprilavond stapte een jongmensch, met de kepi der nationale garde op het hoofd, maar naar zijne overige kleeding en houding te oordeelen tot de meer beschaafde en gegoede stand behoorende, voor den ingang van den botanischen tuin bij de fontein Cuvier, langzaam op en neer en wierp van tijd tot tijd een opmerkzamen blik in de *rue Lacepède* naar den kant van het Pantheon, alsof hij van daar iemand verwachtte. Eugène Dumoulin was de zoon van den maire Dumoulin, die onlangs in het vierde arrondissement, waar eene gematigde stemming heerschte, als zoodanig was verkozen.

Eugène had zijne opvoeding en de middelen voor zijne studiën te danken aan den eerw. heer Deguerry, priester in de kerk van St-Madeleine, die zijn bloedverwant en tevens zijn peter was. Deze had zich den schranderen knaap van jongs af aangetrokken, en liet hem op de Sorbonne studeeren, terwijl diens vader voor een talrijk huisgezin te zorgen had. Ook was deze priester hem bevorderlijk geweest in het verkrijgen van zijne tegenwoordige betrekking als professor aan het *Collège Louis le Grand*, en was zoo doende de persoon aan wien hij zijn eervol bestaan uitsluitend te danken had.

Toen hij daar zoowat tien minuten op en neer had gestapt, kwam een jong meisje de *rue Lacepède* uit, stak haastig de *Place Cuvier* over, nam, na een vluchtigen groet, den arm van den jongen man en trok hem naar den ingang van den botanischen tuin.

— Kom laat ons hier ingaan, waar wij het meest tegen onvriendelijke ontmoetingen beveiligd zijn terwijl wij daar in de *rue St-Victor*, elk oogenblik mijnen stiefvader kunnen tegenkomen, die om dezen tijd daar een koffiehuis plegt te bezoeken.

— En wat zou dat hinderen, als hij ons tegenkwam ! vroeg haar geleider op misnoegden toon. Ik ben het reeds lang moede, mij als een misdadiger voor den ouden izegrim te verbergen, met wien wij toch eigenlijk niets te maken hebben en die niet het minste recht op u heeft. Zoo vind ik er dan ook volstrekt geen grond voor, dat wij onze verloving nog langer geheim houden, alsof daar iets kwaads in stak ; integendeel, ik ben van plan om, zoodra de lessen weder beginnen, open en nadrukkelijk met Quignon, uw stiefvader, te spreken en zijne toestemming tot ons huwelijk te vragen.

— Bedaar, Eugène, zoo heftig en onstuimig zag ik u nog nooit, antwoordde het jonge meisje, gij vergeet dat hij tevens mijn voogd is en ik eerst op mijn 21e jaar van hem onafhankelijk ben ; op zijne toestemming voor dien tijd, mogen wij te minder rekenen, daar hij mij telkens vertelt dat hij nog niet oud is, en dat hij mij liever, in plaats van als stiefdochter, als zijn jonge vrouw in huis zag.

— Ook dat nog ! riep Eugène, van ergernis met zijnen voet op den grond stampende, het beetje verstand dat hij heeft, schijnt hij nu geheel verloren te hebben ! Hij wil u trouwen, vermoedelijk om u bij een aanval van jaloerschheid in zijnen kerker van Mazas op te sluiten ; en dat vertelt gij mij zoo bedaard en gelaten, alsof het zoo maar niets was.

— Juist omdat ik het ook als niets beschouw en omdat ik zeker weet dat er toch niets van komen zal, ben ik zoo bedaard, antwoordde zij en zette zich op een der banken die in de hoofdlaan onder de oude boomen staan.

Langzamerhand gelukte het haar door levendig gesnap haren verloofde op te vroolijken ; schoone plannen voor de toekomst werden ontworpen, en Eugène begon eindelijk zelf de omstandigheden in een vriendelijker licht te beschouwen, daar hij voornamelijk op de hulp en den invloed van den eerw. heer Deguerry hoopte, over wien hij met dankbaarheid en eerbied sprak. Lang hadden zij zoo gezeten, en eerst toen de avond diepe schaduwen in de lanen begon te werpen, stonden zij op om den weg naar huis in te slaan. Eugène geleidde zijne bruid over de plaats Valhubert tot het midden van de brug van Austerlitz, toen volgde hij haar slechts op een afstand, totdat zij hare woning op den Boulevard Mazas bereikt had.

Laurence Sicher was eene wees. Haar vader, die een klein koopman geweest was, had zij verloren, toen zij nog zeer jong was : hare moeder was eerst voor weinige jaren gestorven, nadat zij eenigen tijd te voren met M. Quignon, inspekteur uit de groote gevangenis van Mazas, gehuwd was en dezen voor hare dood tot voogd over haar eenig kind uit haar eerste huwelijk aangesteld had. Bij hem had Laurence, in vereeniging met hare oude dienstmaagd Françoise, een aangenaam en genoegelijk leven gehad, totdat hij haar eindelijk met zijne teedere aanzoeken begon lastig te vallen. Om niet bestendig aan huis gebonden te zijn, dat alle bekoorlijkheid voor haar verloren had, wendde zij hare muzikale talenten aan tot het geven van pianoles bij enkele familien. Bij zulk eene gelegenheid had zij Eugène Dumoulin, den jongen leeraar aan het *Collège Louis le Grand* leeren kennen, wien het lieve, beminnenswaardig meisje zoozeer beviel, dat hij zich in het geheim met haar verloofd had, daar deze betrekking zorgvuldig voor haren stiefvader verborgen moest blijven. Slechts zelden zagen de gelieven elkander, somtijds bij de familie waar zij elkander hadden leeren kennen of wanneer er eens gelijk op dezen avond, geene pianoles was, welken tijd zij aan eene wandeling kon besteden.

Intusschen schenen de zaken te Parys niet zoo spoedig in orde te willen komen, als de verloofden gehoopt hadden. Het leven in de straten werd steeds woester, zoodat Laurence spoedig geheel van hare muzieklessen moest afzien ; haar omgang met Eugène was thans tot een vluchtig woord, een haastigen groet of een paar ijlings geschrevene regels beperkt.

Op zekeren avond kwam de inspekteur Quignon zeer ontsteld te huis, wat Laurence te meer verschrikte, daar haar stiefvader eigenlijk tot geene partij behoorde, maar steeds naar die zijde overhelde, waar macht en geweld de overhand schenen te krijgen.

— Er zullen verschrikkelijke dingen plaats hebben ! riep hij uit. De *Commune* heeft een aantal mannen als gijzelaars laten gevangen nemen, om hen te dooden, zoodra de Versailliers de ringmuren van Parys bestormen. Ik heb zoo even aanschrijving gekregen om een groot getal cellen in gereedheid te brengen. Mgr Darboy, de aartsbisschop, moet met vele andere priesters gevangen genomen zijn ; ook van de maires, op wie men niet volkomen betrouwen kan, wil men zich meester maken.

Laurence ontstelde niet weinig, toen zij aan den angst en de zorg der familie Dumoulin dacht, want ongetwijfeld zou haar hoofd behooren onder degenen, die als eerste offer der *Commune* zouden vallen. Met sombere voorgevoelens vervuld, zocht zij hare kamer op en hoorde den ganschen nacht het heen en weerloopen der lagere beambten in de gangen der gevangenis. Eene gevangneming *en masse* was ophanden.

Mazas, ook *Nouvelle Force* genaamd, is eene gevangenis met afzonderlijke cellen, naar het Pensylvanisch systeem. Door een ringmuur omgeven, vormt eene rotonde met eene kapel op de boven- en een wachttoreel op de benedenverdieping het middenpunt van het uitgestrekt gebouw van welk middelpunt zich straalsgewijze acht vleugels met cellen tot aan de grensmuren uitstrekken. Aan elken vleugel grenst eene ruimte die van boven open is en den gevangenen op bepaalde uren van den dag tot wandelplaats dient, ook is het gebouw zoo ingericht, dat ieder bewoner van eene cel, bij het openen zijner deur, het altaar van de op ijzeren pilaren rustende kapel kan zien, waarop insgelijks de mis gecelebreerd wordt. Overigens heerscht er eene strenge afzondering, zoodat de gevangenen onderling elkander nooit te zien krijgen, en zelfs slechts bij uitzondering hunne bewakers, die hen het voedsel door een schuifluikje toeteiken.

De woningen van de beambten van Mazas liggen het dichtst bij den Boulevard Mazas, waarop zij over de muren kunnen zien terwijl zij insgelijks ramen hebben die op de ruime door verschillende vleugels gevormde achterplaatsen uitkomen. Ook bevonden zich de kamers van den inspekteur Quignon in dit gedeelte van het gebouw en Laurence stond den volgenden morgend, toen eene reeks gesloten rijtuigen, onder geleide van talrijke nationale garden, de hoofdplaats opreed, half bevreesd, half nieuwsgierig aan het venster, om het uitstijgen der gevangenen te zien.